

— Азъ съмъ агитаторъ въ онази околностъ сега, и тамъ съмъ по-притуленъ. Въ Бѣла-Черква ще дойдъ пакъ — само да подигнъ въстанието... До тогава ще се виждаме, Радо, послѣ Богъ знае, кой ще излѣзе живъ изъ борбата... Тя ще бжде кървава и велика. Стига Богъ да благослови оръжнето ни, стига отечеството ни, това наше измъчено отечество, въскрѣсне изъ борбата окървавено, но свободно, та азъ съ радостъ ще умрѣ за него... Една тѣга ще ми остане за тоя свѣтъ: че тая смрътъ ще ме раздѣли отъ тебе, вѣрно... Защото те обичамъ безпрѣдѣлно, мило дѣте, защото ти владѣешъ моето сърдце... то е твое... но животътъ ми, о, той принадлежи на България... И щж знамъ, че ще има баримъ една душа на земята, която да ме пожали и да пролѣе сълзи на моя гробъ неизвѣстенъ...

По Бойчовото лице минъ облакъ.

Рада го хванъ за ржцѣтъ развулнувана.

— Бойчо, но ти ще оцѣлѣнешъ, Богъ ще запази такива герои за България и ти ще бждешъ славенъ, Бойчо, и азъ тѣй щастлива тогава!

Бойчо поклати глава недовѣрчиво.

— Ехъ, ангеле мой, каза той, но се прѣсѣче. Па, като ѣ хванъ и той за ржцѣтъ, прибави:

— Радке, каквото и да се случи, азъ искамъ да ми бжде съвѣстѣта спокойна... Азъ може да загинъ, азъ почти чувствувамъ това...

— Мълчи, Бойчо!

— Слушай: азъ може да загинъ, Радо, защото отивамъ да срѣщамъ смъртъта, но искамъ да бждъ малко спокоенъ за тебе. Ти свърза съ мене сждбата си, съ мене осъдениятъ, отверженникътъ; ти ме направи най-щастливъ съ любовта си, ти ми пожертвува нѣщо по-скъпо отъ живота си: честиѣта си, и горко иснати за това отъ свѣта; ти забрави всичко за мене! Искамъ, ако умрѣ, да знамъ, че ти оставашъ поне честна жена прѣдъ Бога и прѣдъ